

[Vagn Bro.]

Resultatet. Idet jeg selvsagt undtager min egen Administration, maa jeg dog have Lov til at udtale, at i det store og hele er Opgaven løst vel paa Landets Politikontorer, men jeg tillader mig samtidig som Medlem af dette Ting at sige, at det navnlig paa Sagens første Stadium skete paa Grundlag af overmaade faa og lidet udtømmende Direktiver. Jeg maa have Lov at føje til, at det var ikke nogen Opgave, Rigspolitiet havde ønsket. Dette, som ønsker at staa i det bedst mulige Forhold til Befolkningen, ogsaa som civile Administratorer, forudsaa meget vel, at de første Maaneder maatte bringe det i Konflikt med adskillige utilfredse.

Man er gaaet den Vej for den erhvervs-mæssige Kørsel med private Automobileer at nævne en Del Kategorier, hvor Benzintildeling maatte tillades i et særligt, begrænset Omfang, men samtidig har man ladet Fortolkningens Spillerum være ret stort for en Del Tilfælde, som ikke var nævnt. Dette har medført en ret betydelig Forskellighed i de forskellige Amter, ja, endog i Nabopolitikredses Administration. Enhver Lovgivning og Anordning af denne Art medfører Ulighed og Vilkaarlighed, selv om det ikke er tilsigtet. Dette, at nogle og halvfjerds Enkeltpersoner, Politimestrene, bliver en Slags Socialinspektører for Benzintildelingen med ret skønmæssige Rammer for Uddelingen, er i sig selv en nedbrydende Art Lovgivning. Et ret individualistisk Skøn paa et vigtigt Erhvervsomraade vil være en uheldig Side ved al Lovgivning, navnlig i et folkestyret Land, hvor man med Rette har Øjnene aabne for Myndighedernes Fejl, naar disse giver sig aabenlyse Udtryk i Uligheder. Naar det er gaaet saa relativt taaleligt, tror jeg, at Grunden ogsaa maa søges i den Alvor, hvormed Rigspolitiet, der her til Lands snart skal følge den enkelte Borger fra Vugge til Grav, ogsaa er gaaet op i denne Sag. Men selv en Undtagelseslovgivning kan meget vel i sine Hovedprincipper hvile paa Synspunktet: lige for Loven, som den gamle Demokrat Oberst Tscherning for saa vidt satte højere end Friheden, der jo beklageligvis i disse trange Tider er blevet et luftigt Begreb.

Nu ved jeg meget vel, at Benzinnævnet under Handelsministeren er øverste Instans, hvortil der kan klages. Jeg ved ogsaa, at dette Nævn selvsagt har været meget overbebyrdet, saa Svar meget vel kan vente længe paa sig. De Bemærkninger, jeg vil sige her, skal da ogsaa være af mere ubestemt Karakter, men mit bestemte

Hovedsynspunkt er dette, at nu, da der er gaaet henimod to Maaneder, da maa dette Nævn af de Tusinder af Enkelttilfælde have været i Stand til at uddrage en saadan Lære, at man faktisk nu maatte kunne udsende et alle Tilfælde omfattende samlet Cirkulære, ikke alene med tilladte Kategorier og med Angivelse af normal Tildelingsmængde, men ogsaa med positivt Kategoriforbud.

Ligger dette fast, da opnaar man to Ting. For det første, at Befolkningen kun i ringe Antal faar Grund til at klage over ulige Behandling fra Amt til Amt, ja, fra Kreds til Kreds, og for det andet opnaar man, at Politikontorerne ikke kommer ud for det personlige Pres, som stadig finder Sted, og som medfører, at den stille Mand i Landet, der een Gang har faaet et Nej, holder sig tilbage, medens de Folk, der — ofte med overdrevene Udtalelser om deres egen Virksomheds Betydning — stadig presser paa, maaske vinder Gehør. Jeg finder, at disse Synspunkter er rimelige og Udtryk for en retfærdig Opfattelse af dette Spørgsmaal, og jeg henstiller, at en saadan samlet Ordning træffes, hvis nu inden ikke saa overmaade lang Tid — idet jeg haaber, at det Rygte, der er nævnt i et af Regeringens Blade, er rigtigt — flere faar Benzin, selv om selve Rationeringen stadig staaar tilbage. Man er i øvrigt ogsaa i det sidste Cirkulære gaaet i Retning af en Ordning, hvorved der opnaas større Lighed for Loven.

Maa jeg til disse Bemærkninger, om hvilke alle formentlig maatte kunne samle sig, føje et Par subjektive Betragtninger, der har Relation til den Situation, der indtræder, alt efter som Benzinsituationen bedrer sig eller bliver vanskeligere. Bliver den bedre, hvilket jeg opfatter derhen, at der kommer blot noget mere Benzin her til Landet, vil det efter min Mening være ikke alene rimeligt, men landsgavnligt, at der — hvad der allerede nu er sket i Norge og tilrettelagt i Sverige og i Dag antydet i et af Bladene herhjemme — gives alle Vogne Adgang til at køre. I Norge er der, saa vidt mig bekendt, ikke fastsat noget Maksimalkvantum. Jeg er fuldt indforstaaet med, at et saadant burde, saaledes som Situationen er, ansættes herhjemme. Blev der blot Tale om et Literantal af ca. 10 pr. Uge for de ca. 60 000 Vogne, som i Dag er opklodsede, vilde dette paa det aarlige Forbrug ikke komme til at dreje sig om ret meget mere end nogle enkelte lidt større Tankskibsladninger.

Og vil man da tale om det urimelige i Luksuskørsel, vil jeg heroverfor spørge: Hvad er egentlig i dette Forhold Luksus-